

Taran Matharu

VYVOLENÝ

KIO KAN

POSLEDNÍ BITVA O PŘEŽITÍ ZAČÍNÁ

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 by Taran Matharu Ltd.
Translation © Jan Mrlík, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CHOSEN
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-318-5

*Mým čtenářům za všechnu jejich podporu.
Bez vás by tuto knihu nebylo možné napsat.*

Přihlíželi ze stínů. Pozorovali lidi obývající tento svět, jak žijí své životy, aniž by si byli vědomi záludného pohledu, jenž je sleduje.

Tolik kandidátů, z nichž je možné vybírat! Tak široké možnosti!

Ale stále ještě váhali. Mají zvolit pravděpodobně poslední ze svých hráčů, a nic je nenutí ke spěchu. A tak čekali. A dumali.

Dokud nenabyli jistoty.

Tamtén chlapec. V mnoha ohledech docela nenápadný, a přece čímsi ideální pro účast v soupeření, do něhož bude brzy muset nedobrovolně vstoupit. V jeho mysli jsou uloženy takové znalosti, aby byl schopen ocenit jejich hru. Pochopit ji. A možná... v ní i zvítězit.

Nebo naopak může zemřít při překonávání první překážky. Ovšem má v sobě potenciál, který ho předurčuje ke vzestupu.

Ano. To je on.

Zvolili si *Cadea Cartera*.

Kapitola 1

MÍSTO: NEZNÁMÉ DEN: NEZNÁMÝ ROK: NEZNÁMÝ

Ohavný tvor kroužil pod Cadem jako žralok kolem potápějící se lodi. Snažil se vyskočit až k němu a klapal zubatými čelistmi těsně pod úzkou římsou, na které stála jeho kořist. Cade se zavrtěl, aby couvl co možná nejvíc zpátky, a tiskl se rameny k chladné skále, která tvořila stěnu kaňonu. Dolů na dno to měl jen dva a půl metru. Přeshlapující obluda tam rozměnila holou zem na hustou blátivou kaši.

Netvor se opíral o zem klouby pařátů na konci dlouhých šlachovitých paží a vrčel na Cadea jako pes bojující o kost. Už byl celý obalený bahnem. Jeho rezavě hnědá kůže odpovídala zbarvení skalní formace, v níž se Cade před několika hodinami probral. Obluda doširoka otevírala ohavnou tlamu s dlouhými jehlovitými zuby, na nichž se leskl povlak slin. Cadea však nejvíc děsily její oči: dvojice polokoulí černých jako obsidián vystupujících z očních důlků.

K protější stěně kaňonu to nebylo dál než na dohození kame-
nem, zvedala se však do značné výšky, takže na dno strže, v níž se Cade nacházel, vrhala hluboký stín. Chlapec stál na úzké kamenné lavici nevysoko nad stísněným průchodem, který tvořil dno kaňonu. Roklina se táhla vpravo i vlevo od něho a nabízela nesnadnou, ale schůdnou cestu. Pozvolným zákrutem se mu na obou koncích ztrácela z dohledu. Pochyboval ovšem, že by dokázal kaňonem proběhnout dřív, než ho to zuřivé zvíře rozsápe na kusy.

Pozoroval odporného tvora, jak spáry drásá skalní stěnu – možná měl představu, že by ji mohl rozdrolit tak, aby se rozpadla a Cade se zřítíl z římsy dolů. Chlapce napadlo, že kdyby zůstal nehybně stát, tak by o něho obluda třeba ztratila zájem

a šla by si najít nějakou snadnější kořist. Přestal si zvířete všimnout a pokoušel se přijít na to, jak se vůbec ocitl v téhle příšerné situaci.

Poslední, nač si vzpomínal, byla chvíle, kdy ležel na posteli ve „škole pro problematickou mládež“ a vyhlížel zamčeným oknem na noční oblohu ozářenou měsícem. Měl plnou hlavu toho, jaké neštěstí na něho dopadlo.

Ten štůsek ukradených notebooků určitě schoval pod jeho postel spolubydlící, který je sebral, přestože mohl neomezeně čerpat z bohatého svěřenského fondu. Oni však zatkli Cadea a následovaly výslechy na policii. Soud mu přidělil advokáta, který si sotva dokázal zapamatovat jeho jméno. Plačící matka, zmatek a hanba v otcově pohledu.

Soudce mu dal ultimátum. Buď Cade půjde na jeden rok do „alternativní“ školy, nebo poputuje do nápravného ústavu pro mladistvé. Rodiče souhlasili s první možností, přestože je ničilo pomyšlení na beznadějnou ztrátu šance, že by ho později mohli přijmout na nějakou špičkovou univerzitu. To se odehrálo před šesti měsíci. Dalších šest měsíců v téhle škole ho ještě čekalo.

A potom se naráz ocitl mimo školní ubytovnu.

Proběhlo to prakticky v jednom okamžiku, příliš rychle na to, aby se mu to jenom zdálo. V jedné chvíli se díval oknem na měsíc, a v následujícím okamžiku stál na kamenné římsě téměř u dna kaňonu se sráznými stěnami. A ještě než se stačil zamyslet nad neuvěřitelným zvratem, který ho potkal, objevil se ten tvor – vyklouzl zpoza balvanů lemujících úzkou pěšinu na dně strže.

Tiskl se zády ke skalní stěně. Celou ji pokrýval jemný červený prach, pod nímž se však neskrývaly žádné výstupky či trhliny, které by po ní dovolovaly šplhat. Skála byla hladká jako mramor, zdvihala se ještě nejméně dvanáct metrů nad římsu a zdálo se, že z ní vychází jemná narudlá záře, ale to Cade připisoval paprskům zapadajícího slunce, jež zahlédl na tom kousku nebe, na který ode dna rokliny viděl.

Cadeovi dělalo starosti i to, že zapadá slunce. Ještě nikdy nezkoušel spát vestoje a kamenná lavice byla příliš úzká, aby se na ni mohl položit. Kdyby se posadil a spustil nohy dolů, dostaly by se do dosahu číhajícího monstra. Měl dojem, že tohle dilema není možné vyřešit tak, aby to dobře dopadlo.

Ještě horší bylo, že se mu do zad těsně u páteře nepříjemně zarýval špičatý kámen trčící ze stěny. Shodou náhod se všude kolem táhla hladká skála, ovšem vyjma právě toho jediného místa, o které se mohl opřít. Řekl si, že jestli tohle mají být poslední chvíle jeho života, mohl by je strávit aspoň co možná nejpohodlněji. Římsa měřila celkem něco přes metr, a tak se opatrně posunul o kousek víc vlevo.

Sotva se pohnul, zatrnulo mu, protože bestie pod ním se rozvztekla, z tichého vrčení přešla k rozčilenému řevu a začala zase vyskakovat k němu. Silné černé drápy zatínala do skály a pokoušela se zachytit o nějaký výstupek, který by jí umožnil vyškrábat se ke kořisti uvězněné na úzké lavici.

Pokaždé, když Cade pohlédl dolů, cítil, jak mu do hrdla stoupá pachut' žluči. Navzdory prudce bušícímu srdci a krvi tepající ve spáncích se snažil jasně uvažovat. Přitom měl co dělat, aby dokázal vůbec normálně dýchat.

Zhluboka nabral dech a pootočil hlavu stranou, aby se podíval na výčnělek, který ho tlačil do zad. Černý kámen usazený ve skále, vytvarovaný do hrubého hrotu. Připadalo mu, že tam ani nepatří, vyjímal se tam jako nečekaná kapka temné černi v moři rezavé horniny.

Pozdvihl pravou ruku a chytil ten podivný kámen, jen aby stál na úzké lavici o něco bezpečněji. Avšak hrany kamene byly tak ostré, že kdyby kolem něho sevřel ruku pevněji, nejspíš by si rozřízl dlaň. Kámen se maličko pohnul, když se o něj opřel, a to mu přineslo slaboučkou naději, i když si zatím nebyl vůbec jistý, k čemu by člověku v jeho postavení mohl být kus kamene dobrý.

Stačilo několik minut a podařilo se mu ho úplně vyviklat ze skalního lože. Přinášelo mu jakousi úlevu, když se mohl soustředit na takový prostý úkon. Když kámen vyklouzl ze

skaliska, uvolnila se sprška prachu, která dopadla nestvůře na hlavu, takže začala prskat a kýchat.

Cadeovi připadalo, že vyloupaný kámen, jenž tvarem připomínal kapku, tvoří sopečné sklo. Širší konec zůstal obalený prachem, takže se dal bezpečněji uchopit. Protěžší, zostřený konec byl naopak hladký a jakoby hrubě oštípaný do hrotu. Připadalo mu to víc a víc zvláštní. Kámen připomínal ze všeho nejmíň pěštní klín či sekeru z doby kamenné.

Cade uhodil kamenem do skály, protože ho napadlo, jestli by si takto nemohl vysekat chyt pro ruku. Přitom na obludu sesypal další dávku prachu, což ji donutilo, aby si pazoury protírala oči a mohutně přitom frkala. Cade se usmál a pokračoval ve svém pokusu. Nárazy černého kamene do skály se rozléhaly kaňonem a vracely se ozvěnou. Sprška prachu zmohutněla a na monstrem na dně kaňonu se sypal proud kamíneků a prachu uvolněný ze skaliska.

Nahlas se rozesmál, a jak stál zády ke skále, rozpažil a zamával rukama nahoru a dolů, jako by ve sněhu vytvářel andělíčka. Snášejší se prach se mu usazoval na zpoceném zátylku. Za chvíli byl mramorově hladký povrch skaliska úplně čistý, takže se ukázala světle hnědá hornina, která tvořila stěnu kaňonu.

Jeho zábava však neměla dlouhého trvání. Obluda dole se vyválela v blátě a brzy se zbavila prachu, který ji očividně dráždil. Z tlamy jí vyklouzl dlouhý, do vidlice rozeklaný jazyk, jímž si čistila oči jako ještěrka, až z nich smyla prašný povlak.

Byla to opravdu ohavná nestvůra, kterou jako by vytvořil nějaký šílený vědec tím, že skryl kostnaté tvary připomínající opici do těla pravěké hlubokomořské ryby. Odkud se zde tato ohavnost vzala, o tom neměl Cade přirozeně nejmenší potuchy, a bylo mu to jedno. Důležitou otázkou v té chvíli zůstávalo ne to, co je to za tvora, nýbrž jakým způsobem by se od něho mohl vzdálit co nejdál. O nic jiného mu nešlo.

Když Cade vyčerpal zábavu s házením prachu na nepřítele, napadlo ho, že by po ní mohl hodit tím kamenem. Snad by dobře mířená rána stačila monstrem zahnat, takže by mohl seskočit a utéct kaňonem v opačném směru.

V té chvíli si povšiml hromádky prachu, která se nashromáždila u jeho nohou. A v hlavě se mu začaly líhnout obrysy nového plánu.

Ale jakmile ho promyslel, hned se snažil vypudit ho z hlavy. Šlo o skutečně pitomou myšlenku – ta zrůda by ho rozcupovala na kousky.

O hodinu později začal dostávat křeč do nohou. Pokusil se stát střídavě jen na jedné noze, ale výsledek byl ještě horší, protože zatížená noha ukrutně bolela. Třeba by pomohlo, kdyby si mohl dřepnout, jenže to by ho donutilo nebezpečně se nahýbat nad dno strže, takže by sotva udržel rovnováhu, a to zvíře dole by jistě jen čekalo, až spadne. Teď sedělo a zíralo nahoru jako hladový lovecký pes, ale netrpělivě se zachvělo, sotva se Cade trochu pohnul.

Byl vyčerpaný, trápila ho žízeň, měl strach, a už se smířil s myšlenkou, že nakonec stejně bude muset seskočit dolů a postavit se čelem svému osudu. Jevilo se jako zcela zřejmé, že k němu žádný záchranný tým nedorazí.

Ale jestli už tady má umřít, tedy ať se to stane tak, jak sám rozhodne. Postará se, aby ta stvůra dole narazila na nejvzpornější sousto v životě. Cade položil chodilo za hromádku prachu nakupenou na římse, i když mu srdce s každým pulzem zaplavovalo celé tělo mrazivým strachem. Jenže neměl na vybranou. Jiná možnost mu nezbývala.

„Doufám, že se mnou udávíš!“ zařval Cade. Zvíře nečekaný zvuk jeho hlasu vylekal a pohlédlo vzhůru. Skopl nálož prachu a hustá sprška dopadla kreatuře rovnou do očí. Nečekal, jaký účinek jeho útok bude mít, a rovnou skočil.

Doskočil nemotorně, takže si při dopadu na zem podvrtil kotník a do nohy mu vystřelila ostrá bolest. Tím tedy vzala za své možnost, že by tomu tvorů utekl.

Zrůda si třela hlavu drápatými pařáty. Cade švihl rukou, v níž svíral kámen a zároveň ze sebe vyrazil nesrozumitelný výkřik plný odporu a nenávisti. Rána se od netvorovy hlavy odrazila, protože kamenem špatně zamířil a vložil do úderu málo důrazu. Ale i tak se zvíře odkulilo od Cadea o kus dál a skučelo bolestí.

Cade se na okamžik zahleděl na kamennou zbraň, protože ho samotného překvapilo, čeho se s ní odvážil. Nicméně cítil další příval strachu a snad poprvé v životě si uvědomil realitu života a smrti.

Chystal se rozběhnout, aby nestvůře utekl, ale ona po něm v té chvíli skočila a narazila hlavou do skály těsně vedle něho. Cade se překulil na záda. Tvora stále ještě oslepoval prach, který mu hodil do očí, a tak zlostně syčel a máchal divoce pařáty kolem sebe, aby ho chytil.

Cade se odploužil o kousek dál, ale v blátě mu to klouzalo a sotva se držel na nohou, jak ho drtila hrůza z té divoké obludy. Když došlápl do řidšího bláta, obluda zaslechla čvachtnutí, znovu se vrhla po zvuku kupředu, a tentokrát přistála těsně vedle Cadea. Chlapec zařval a podruhé se ohnal hrotitým kamenem sevřeným v pěsti, ačkoli z nepřítele neviděl nic než doširoka rozevřenou tlamu plnou špičatých dlouhých zubů.

Ostrý konec kamene se zařal hluboko do zvířecí tlapy, takže ji přišpendlil k zemi. Tvor se zuřivě vykroutil a řval přitom bolestí. Rozeklaný jazyk létal obludě po celé hlavě a Cade se postavil do střehu ve chvíli, kdy se na něho znovu upřel pár koráلكově černých očí. Obluda zkusmo udělala krok k němu, ale jakmile zatížila poraněnou tlapu, vylekaně zaskučela.

Cade pomalu, pomaličku couval z dosahu toho tvora. Když zřůda zamířila jazykem k ráně na noze, otočil se a vyrazil na útěk.

Běžel, i když ho ničila bolest v poraněném kotníku, ale poháněl ho adrenalin, který se mu rozléval tělem spolu s dalšími vlnami strachu. Utíkal roklí, jejíž stěny se zvedaly vysoko k nebi. Zastavil se až poté, co zakopl a upadl. Čekal, že se na něho každým okamžikem přihně monstrum, které ho jistě pronásleduje.

Otřásl se a zhluboka dýchal, téměř vzlykal. Když se konečně uklidnil, dokázal zase rozumně uvažovat.

Zdálo se, že obluda se vzdala úmyslu ho zabít, přinejmenším prozatím.

A tak kulhal dál a v dlani svíral pěstní klín, jako by to bylo záchranné lano.

Možná i bylo.

Kapitola 2

O ŠEST MĚSÍCŮ DŘÍVE

Cade postupoval ve frontě chlapců, která se zformovala v jídelně, a dával si pozor, aby se žádnému z nich nedíval do očí. Zřetelně cítil, jak si ho prohlízejí, přejíždějí ho pohledem od hlavy k patě a pátrají po nějaké jeho slabině.

Co mohli vidět? Hubeného indického kluka se světlou pleť. Nemohli vědět, že jeho otec je běloch.

Ani malý, ani velký, se světlehnědýma očima a vlnitými vlasy sestříhanými po stranách hlavy a v zátylku hodně nakrátko. Vojenský střih, o kterém doufal, že mu dodá stejně drsného vzhledu, jakým působili ostatní „problematičtí mladíci“, do jejichž školy se dostal.

Měl štěstí v tom, že nenosil brýle ani neměl obličej samý pupínek, což by mohlo prozrazovat, že pod rádobou chlapáckým povrchem se ve skutečnosti skrývá nerd.

Pokoušel se přesvědčit sám sebe, že nepůsobí o nic zranitelněji než ostatní chlapci, které toho dne viděl nastupovat do školy. Ale ať se snažil, jak chtěl, nepodařilo se mu zabránit, aby se mu jídelní podnos netřásl v rukou.

Školní stejnokroj, který měl na sobě, ho protivně kousal a svědil. Šlo o „terapeutickou“ uniformu, i když jemu připadala spíš jako vězeňský mundúr. Vysoká zeď, která obklopovala celou školu, jen posilovala dojem, že je zavřený v kriminále.

„Co chceš?“

Cade zvedl pohled k chlapci s křivými zuby a sítkou na vlasech, který stál s naběračkou v ruce na druhé straně výdejního pultu. Cade ukázal na bramborovou kaši, hrášek a něco, co připomínalo masový knedlík, a kluk mu všechno poslušně plácl na jídelní ták.

Jídlna mu připomínala tělocvičnu z jeho předešlé školy, jen tu chyběly basketbalové koše na stěnách. Postávalo tu několik toporně napřímených vychovatelů, kteří vypadali spíš jako armádní výcvikovní seržanti a tékali pohledem po stolech obsazených strážníky.

Cade si v té chvíli uvědomil, že si měl předem rozmyslet, kam se půjde posadit. Stoly už byly většinou zaplněné a jídelna jen hučela, jak si chlapci mezi sebou povídali. Většinou už se dobře znali z dřívějšíka. Jak by si mohl sednout rovnou mezi ně?

Zaváhal a zoufale pátral pohledem po nějakém neutrálním místě, kde by se usadil. Žádný ze stolů nebyl úplně volný, ale zahlédl kluka, kterého si pamatoval, protože do školy nastoupili spolu. Vytáhlý hoch s tváří podobanou od neštovic, který tiše poplakával, když na ně vychovatelé hulákali, aby se postavili tváří ke zdi a bokem se posunovali ke svým ložnicím.

Chlapec seděl sám na konci stolu, zatímco na druhém konci seděla trojice, která si ho nevšímala. Cade si uvědomil, že si už příliš dlouho vybírá místo. Byl pořádně vyplašený, ale nechtěl, aby se to na něm dalo poznat na první pohled.

Procházel uličkou mezi stoly a pociťoval příliv adrenalinu, jak mu uši zaléhaly výkřiky, smíchem a říháním kluků po obou stranách. Připadalo mu, že trvalo celou věčnost, než došel k osamělému nováčkovi. Když Cade odložil svůj podnos na stůl naproti němu, kluk se vylekal.

Cade ho pozdravil kývnutím a chtěl se věnovat jídlu. A tu si uvědomil další chybu, které se dopustil. Nevzal si příbor.

„Zatraceně,“ zamumlal tiše.

Bude se muset vrátit zpátky. Začal se zvedat, ale v té chvíli zachrastila na jeho tácu plastová lžice.

Zvedl pohled k sousedovi naproti.

„Já jsem Cade,“ představil se.

„Jim.“ Chlapec se na něho nejistě usmál.

Cade cítil, jak se uklidňuje, a zabořil lžici do bramborové kaše. Připadala mu vodnatá, neochucená, a navíc neměl vůbec hlad. Přesto pokračoval v jídle.

Mezi něho a souseda naproti se znovu vložila nepříjemná mlčenlivá přehrada.

„Proč tě sem tví rodiče poslali?“ vyhrkl Cade. Zeptal se dřív, než si stačil otázku rozmyslet. Nebylo to zbytečně hrubé, že se tak zeptal? Teď už se s tím stejně nedalo nic dělat.

Jim se na něho překvapeně podíval.

„Já... no, našlo by se toho víc,“ začal. Pak se odmlčel a zahabně se zahleděl na tác před sebou. „Ale nakonec jsem to odskákal kvůli tomu, co jsem vyvedl naposledy. Pořádal jsem mejdan,“ vypravil ze sebe nakonec. „Trochu jsme to doma zdevastovali. To se rodičům vůbec nelíbilo.“

Cade polkl. „Promiň,“ zamumlal. Namáhal mozek, aby zkusil vymyslet něco jiného, o čem by se mohli bavit. Pak si raději do pusy nacpal další lžici kaše.

„No nazdar, vy dva.“ Cade cítil, jak ho někdo plácl do ramene a hned byl bez nálady.

Tak, a je to tady.

„Copak, už jste se skamarádili?“

Cade vzhlédl, aby si příchozího prohlédl. Mladík měl vyholenou lebku, ledově modré oči a plné rty zkřivené do úšklebku.

Cade zmalomyslně ještě víc, když si všiml, že mládenec má na tváři modřinu a na kloubech prstů odřenou kůži. Takže tohle je rváč. Cade se ještě nikdy v životě nepral.

Strach mu sevřel hrdlo a marně pátral po nějaké vhodné odpovědi. Kdyby se pokusil něco říct, tak by to znělo jako zakrákání, a tak raději zůstal zticha.

„No tak, nemáš co říct?“ zeptal se rváč a posadil se Jimovi po bok. Další kluk hlučně položil tác s jídlem vedle Cadeova.

Cade se po něm podíval a srdce se mu rozbušilo. Tenhle mladík byl opravdový pořez, hleděl na svět malýma prasečima očkama a na zarudlé tváři mu tu a tam začínaly rašit vousy.

Tu si Cade teprve uvědomil, že ten první kluk mluví k Jimovi, ne k němu. Trošku se mu ulevilo, ale vítaný pocit rychle pomínul, když si ten brunátný kluk vedle něho odkašlal, pak významně olízl lžici, a dával si záležet, aby to Cadeovi neu-

niklo. Docela se mu sevřel žaludek, když pořízek natáhl ruku a zabořil svou lžící do jeho masového knedlíku.

„Zrovna jste si říkali, jak se jmenujete, ne?“ pokračoval kluk vedle Jima a poposedl na lavici tak, že se na něho nepříjemně nalepil. „Ty jsi Jim, on je Cade. Nechcete se zeptat, jak se jmenujeme my?“

„Ja... jak se jmenujete?“ vykoktal Jim.

„Já jsem Finch. A tohle je Krocan,“ odpověděl příchozí. „Říkáme mu tak proto, že by se taky pořád jen cpal.“

Krocan si okázale nabral lžící Cadeovy kaše a pak ji vyklopil do úst. Hlasitě zamlaskal, pak polkl a nabral si další lžící.

„Jste tady noví, a nám jde o to, abyste do toho nešlápli špatnou nohou,“ pravil Finch a spiklenecky objal Jima jednou rukou kolem ramenou. Přešel do divadelního šepotu, aby Cade všechno slyšel.

„Tenhle kluk pro tebe není dost dobrej. To je jen takovej Apu, kterej by ti mohl ve svém krámku prodávat čokoládový tyčinky, ale za kamaráda by se k tobě nehodil. Chápeš, jak to myslím?“

Stiskl Jimovi rameno ještě silněji a ten sklopil oči na jídelní táč, aby se vyhnul pohledu na Cadea.

V Cadeovi se zvedla vlna vzteku, jako by mu chtěla do krku vykypět žluč. Apu... Tak se jmenoval indický obchodník ze seriálu *Simpsonovi*. Ten kluk jím opovrhuje jako nějakou karikaturou, a nejspíš chce, aby ho všichni ignorovali a vyhýbali se mu.

Ale všechnu zlost v něm udusily obavy, a tak se nezmohl na nic jiného, než že zařal zuby.

„Měl by sis sednout k nám,“ řekl Finch a sevřel rukou Jimovi zátylek. „A myslím jako hned teď.“

Cade jako by viděl kolečka rotující v Jimově hlavě, když propočítával rizika spojená s tím, kdyby Finche odmítl. Pak přikývl a shrbil ramena.

Finch upřel pohled na Cadea a opovržlivě se zašklebil.

„Běž si najít nějaký jiný místo, kde bys mohl existovat.“

Cade vstal, ale když chtěl sebrat svůj táč s jídlem, Krocan ho rázně připlácl dlaní ke stolu.

„Nech to tady,“ osopil se na něho Finch.

Cade cítil, jak mu do tváří stoupá horko. Strach a hněv se mu v žaludku svíjely jako klubko hadů. V minulé škole se nic podobného nedělo.

Ale s rasismem už se setkal, to ano. Všiml si pobouřených pohledů lidí kolem, když se matka s otcem objevili společně někde na veřejnosti. Zažil taky „náhodné“ podrobení bezpečnostní prohlídce na letišti. Ale s něčím takovým, co se odehrálo teď, zatím neměl zkušenost.

Na prchavou chvíličku byl rozhodnutý se bránit. Copak se neříká, že právě tak by měl člověk reagovat na tyrany? Jenže je v téhle škole nový. A něco takového se přičilo jeho povaze.

Finch rázně položil na stůl obě ruce zaťaté v pěst a upřel na svou oběť pohled tak zlý, že se Cadeovi ani nechtělo věřit, že by to bylo možné.

„Myslím, že ti chce něco říct, Finchi,“ zahuhlal Krocan s ústy plnými kaše.

Ale Cade nechtěl.

Místo toho rychle odešel, přestože se za svou zbabělost tak styděl, až ve tváři celý zčervenal.

Kapitola 3

MÍSTO: NEZNÁMÉ DEN: NEZNÁMÝ ROK: NEZNÁMÝ

V iselo to ve vzduchu před Cadem jako tabule jemně ledovaného skla a vycházela z toho mírná záře. Opalizující bariéra přetínala strž, jako by vyrůstala z obou bočních srázů pokrytých narudlým prachem, a zdvihala se až k hornímu okraji kaňonu.

Cade do ní téměř v běhu vrazil, protože se před ním objevila naprosto nečekaně a donutila ho prudce zastavit.

Několik minut na ten podivný úkaz zíral a sbíral v sobě odvalu dotknout se povrchu tabule. Nezbyvala mu žádná cesta,

jak se z pasti dostat, protože tu nestvůru měl pořád někde za zády.

Cade se ani nepokoušel přijít na to, co má tahle bariéra znamenat, kdo ji vytvořil a proč. Šlo mu jen o to, aby se dostal co nejdál od poraněné obludy. Je možné, že ho pořád sleduje a blíží se k němu.

Natáhl třesoucí se prst a šťouchl do skleněné stěny, jako by to byl spící obr. Přepážka byla na omak hladká. Hladká a mrazivá jako led pokrytý vrstvičkou vody; jakmile na tabuli zatlačil, prst mu uklouzl stranou. Dotek působil hodně zvláště, a tak raději ruku odtáhl a podíval se, jestli se mu na prstu neobjevila omrzlina. Ale prst nebyl ani studený.

A náhle byla přepážka pryč, jako by nikdy ani neexistovala.

„Co to... sakra?“ vypravil ze sebe Cade stísněně a máchl rukou do prostoru, kde ještě před okamžikem zářila neprostupná stěna.

Působilo to nanejvýš podivně. Snažil se zachovat klid a logicky uvažovat, přestože mu v hrudi bušilo srdce jako perlík do kovadliny. Neměl jinou možnost než pokračovat v cestě, po níž sem dorazil. Však se uvidí, kam ho zavede.

Cade prošel mírnou zátočinou a uviděl, že se strž vpředu rozšiřuje. Zmateně se zastavil. Protřel si oči a znovu se rozhlédl.

Kaňon ležící před ním vypadal skoro přesně jako v místě, odkud se vydal na cestu. Stejná skalní lavice a stejný skalnatý výběžek na protější stěně úžlabiny.

Copak se kruhem dostal zpátky tam, odkud vyšel? Ale cesta, po které utíkal, se táhla celkem rovně. Tohle prostě nedávalo smysl.

Ještě podivnější mu připadalo, že skalní stěna nad římsou byla pokrytá narezlým prachem a jako černý drahokam z ní vyčuhoval stejný pěstní klín, jaký pořád svíral v dlani. Opravdu se to zdálo všechno stejné... a přece poněkud odlišné. Jako by někdo celé tohle místo vytvořil podle stejného plánu jako jeho útočiště na skalní lavici, kde se tak záhadně ocitl. Ale jak by mohlo být něco takového vůbec možné?

Zaslechl zařvání. Hlasitý křik odněkud z míst, kam směřoval, jako by ryčel poraněný býk. Jenže podle zvuku tam někde spíš křičel člověk.

Cade nepřemýšlel. Hned se rozběhl tím směrem a proklínal podvrtnutý kotník, z něhož mu vystřelovala při každém kroku bolest do celé nohy. Jak se dostával blíž, křik nabýval na zuřivosti, ale Cade na to nedbal. Cokoli bylo lepší než se toulat sám tímhle pekelným krajem.

A pak je spatřil. Další obluda se krčila před vysokým chlapcem, který se tiskl zády ke známé sklovité stěně, na jakou Cade před nedávnem narazil. Na sobě měl jen spodní prádlo a školní uniformu svíral v jedné ruce jako matadorskou pláštěnku. Druhou ruku měl sevřenou v pěst a připravenou k boji.

Nejpodivnější bylo, že ho Cade poznal, přestože v kaňonu už panovalo šero. Ty bledě plavé vlasy se nedaly splést, stejně jako široká svalnatá ramena. To byl Eric, další chlapec z jeho školy.

Pokud Eric Cadea zahlédl, nedal to ničím najevo. Naopak, ve chvíli, kdy obluda zařala drápy do tkaniny uniformy, udeřil ji do hlavy pěstí. V následujícím okamžiku vyrazilo zvíře vpřed a chlapci se jen se štěstím podařilo vyhnout cvakajícím tesákům.

Cade by se nejraději otočil na patě a utekl, ale věděl, že jakmile by monstrem skoncovalo s Erikem, rozběhlo by se za ním. Dokud se naopak rozptyluje útokem proti druhému chlapci, naskýtá se mu nejlepší naděje, že by je mohl zabít.

A tak se rozběhl do útoku, a když pevně sevřel v ruce pěstní klín, srdce se mu rozbušilo.

Zbývalo deset kroků.

Pět kroků.

Uklouzl na mokrém blátě a dopadl na záda. Obluda před ním zavřískla, otočila se a upřela oči na nového protivníka. Skočila na něho, ale Cade švihl ozbrojenou rukou a přitom zaječel strachem i zoufalstvím.

Ruka mu zajela do otevřené zvířecí tlamy a délka pěstního klínu tak tak stačila, aby zvíře nezařalo zuby Cadeovi do zápěstí.

Tvor se začal dávit, řval a sekal pařáty proti Cadeovi. Zasáhly ho špičky drápů a vyryly mu do kůže na hrudníku bolestivé škrábance. Po ruce svírající kámen mu stékala krev, protože špička klínu se zabořila obludě do patra. Cade zoufale vykopl a tvor couvl. Přitom házel hlavou, dokud se kamene nezbavil.

Cade se naslepo ohnal pěstí proti hlavě nestvůry, která proti němu podnikla nový výpad. Ale její zuby se mu do těla nezaryly. Místo toho se od něho tvor s prudkým trhnutím od-táhl a z tlamy mu létaly sliny promísené s krví, které dopadly i Cadeovi na tvář. Zvíře se dusilo a drásalo si zahnutými pa-řáty hrdlo.

Erikovi se podařilo ovinout nestvůře kolem šlachovitého krku opasek školní uniformy a silně zabral, až u toho klesl na kolena.

Cade přihlížel, jak Erikovi zbělely klouby na rukou, protože utahoval koženou smyčku ze všech sil. Obluda vypoulila černé oči, až se zdálo, že jí vypadnou z důlků. Pak se ozvalo křupnutí a černé oční koule jako by zesklivatěly. Jasná známka, že je zvíře po smrti.

Chvíli zůstali oba chlapci bez pohybu, Cade ležel na zemi a lapal po dechu a Eric stále svíral škrtidlo a držel nestvůru v napůl vzpřímené poloze. Pak ji nechal padnout do bláta a vstal. Opovržlivě do mršiny kopl a podíval se na Cadea.

„Díky,“ řekl.

Cade hned nedokázal odpovědět a jen zíral. To bylo poprvé, co slyšel Erika promluvit. A to ho znal už půl roku.

Ve škole se Eric držel stranou, o nikoho se nestaral a většina ostatních kluků se ho příliš bála na to, aby ho sami oslovili. Povíдалo se dokonce, že prý měl někoho zabít. Cade znal jeho jméno jen díky tomu, že ho tak učitel jednou oslovil.

„Rádo... rádo se stalo,“ vykotal Cade, když mu Eric pomáhal na nohy.

Eric otočil hlavu, jak jen mohl, aby se podíval na jednu lopatku. Cade zahlédl rudé rýhy v kůži, kde se obludě podařilo zasáhnout ho drápy. Nezdálo se, že by škrábance byly příliš hluboké a krev už na nich začala zasychat, stejně jako tenký čer-

vený pramínek, který mu stekl po zádech. Eric si rány ohmatl silným prstem a zamrkal bolestí.

„Bylo to ďábelsky rychlé,“ řekl a znovu kopl do přemoženého nepřitele. „Myslel jsem, že z toho nevyvážnu.“

Cade otupěle přikyvoval a Eric mezitím zvedl z bláta školní uniformu. Začal si ji oblékat.

Bylo opravdu chytré použít ji k tomu, aby se do ní obludě zapletly drápy. Jenže výsledkem bylo, že horní polovina blůzy zůstala rozervaná na cáry. Eric to vyřešil tak, že si zbytky blůzy ovinul kolem pasu a rukávy svázal k sobě, takže zůstal s holým trupem.

Chvilíčku jen tak nerozhodně postávali.

„Ty jsi taky z naší školy,“ řekl nakonec Eric.

„No jo,“ přikývl Cade a nabídl svému protějšku ruku.

„Eric,“ představil se vysoký chlapec a Cadeova ruka zmizela v jeho velké dlani.

Působilo dost zvláštně, že se představili až teď. Takovou dobu chodili do stejných vyučovacích hodin, a seděli dokonce neda-leko sebe.

„Víš, co je tohle za místo?“ zeptal se Cade s nadějí.

Eric jen zavrtěl hlavou.

„Možná jsme mrtví,“ zamumlal.

„Myslíš jako... že třeba došlo k požáru nebo tak?“ zeptal se Cade. „Že jsme třeba umřeli ve spánku?“

„Jo, tak,“ pokrčil Eric rameny, shýbl se a vysvobodil opasek, stále ovinutý kolem krku mrtvé nestvůry. „Třeba jsme se ocitli v pekle a tohle byl jeden z ďáblů. Mně teda rozhodně připadá jako nějaký démon.“

Cade si obludu prohlížel a přeskakoval pohledem z průsvitných zubů ostrých jako jehly k černočerným očím.

„Ta divná hlava vypadá trochu podobně, jako mívají některé hlubokomořské ryby, nezdá se ti? Mám dojem, že jeden takový druh se jmenuje zubatka, nebo se jí taky říká zmijí ryba.“

Eric zavrtěl hlavou, jako by něco takového nikdy neslyšel. „Zmiják,“ zabručel a pokrčil rameny. „Myslím, že je to pro tu obludu stejně dobré jméno jako každé jiné.“

Ohlédl se zpátky do hloubi kaňonu, odkud přišel Cade, a pak se na něho zvědavě podíval.

„Tam, kde ses probudil, byli taky nějací zmijáci?“

„Jednoho jsem zahnal,“ přisvědčil Cade. „Doufám, že už jich tady víc není.“

Zdálo se, že to na Erika udělalo dojem, ba dokonce jako by tomu ani nechtěl věřit, avšak Cade se necítil nijak pyšný na to, co se mu podařilo. Šlo o zoufalou, chaotickou obranu. A přičilo se mu vzpomínat na to, jak blízko smrti se ocítl.

„To jsem rád, že ses dokázal postarat sám o sebe,“ pochválil ho Eric a poplácal po zádech. „Trochu jsem tě podcenil.“

Cade prudce zamrkal, když musel po ráně mezi lopatky poposkočit dopředu, i když dobře věděl, že to od Erika bylo jen přátelské gesto. Ten chlapec měl sílu jako medvěd, však byl i tak mohutný, v ostrém kontrastu s Cadeovou štíhlou postavou.

A přece se nedokázal Cade rozhodnout, jestli měl opravdu štěstí, že narazil na Erika. Slyšel leccjaké povídačky o jeho minulosti – a kdyby došlo na věc, tak by Cadea docela snadno a bez velké námahy přemohl.

Ale teď, když v Cadeově přítomnosti poprvé promluvil, ani v nejmenším nedával na odív, jak je tělesně zdatný. A nebyl to jen svalovec, byl očividně dost mrštný i na to, aby hrál americký fotbal.

A tu z ničeho nic, jako mrknutím oka, zmizela i skleněná přepážka, která kousek od nich přepažovala celý kaňon.

Eric na ten div ohromeně zíral a pro jistotu máchl rukou do prostoru, kde předtím stála neprostupná stěna.

„No jo,“ poznamenal Cade. „Tohle se tady prostě děje.“

Zapřemýšlel, zda nemá Erikovi povědět o pěstním klínu, který pořád ještě trčel vsazený ve skalní stěně nad římsou někde kousek od nich – ta věc se rozhodně mohla hodit. Ale sotva otevřel pusku, zase ji zavřel. Možná nebyl nejlepší nápad dát takovou zbraň do ruky člověku, o kterém se povídalo, že je zabiják.

Místo toho prohlížel další úsek kaňonu, který se táhl před nimi. Tentokrát průchod strží vypadal trochu jinak. Nedokázal však posoudit, jestli je to dobře nebo špatně.

„Tak si říkám, že jít tam dozadu by asi nebylo o nic lepší, co?“ nadhodil Eric a bradou naznačil směr, odkud přišel Cade.

„Já nevím,“ přiznal Cade. „Ale je tam nejmíň jeden zmiják.“

„No tak to vezmeme tudy,“ usoudil Eric a ovinul si opasek kolem pěsti. „Pojďme.“

Kapitola 4

O PĚT MĚSÍCŮ DŘÍVE

Cade upíral pohled na linkovaný papír před sebou a sotva vnímal, že učitel pořád cosi drmolí. Připadalo mu zvláštní sedět v téhle instituci ve školní třídě, ale říkal si, že kromě neustálého cvičení a pochodových nácviků je škola nejspíš musí naučit i něco jiného.

Dostali dokonce jednotné oblečení – většina studentů nosila modré košile a kalhoty. Na hony se to lišilo od uniformy, jakou nosil v původní škole: pruhovaná vázanka, košile a blejzr.

Ačkoli se Cade snažil, jen obtížně se dokázal soustředit. Život v téhle nápravné škole probíhal v širokých výkyvech: na jedné straně zažíval okamžiky úzkosti, na druhé straně ho trápila otupující nuda, která mu přinášela malomyslnost.

Tahle hodina toho byla názorným příkladem. Cítil se zde celkem v bezpečí, protože v čele malé učebny stál učitel. Jenže se od něho nemohl naučit nic nového. Drahá soukromá škola, kterou navštěvoval předtím, postoupila v učivu o světelné roky dál, než co se učili tady. Učitel na stupínku vysvětloval ty nejzákladnější skutečnosti týkající se americké občanské války.

Cade však nehodlal připustit, že by snad náhodou zaostal. Všichni dostali zbrusu novou učebnici dějepisu. Tenhle měsíc ji ještě ve třídě ani neotevřeli – Cade si byl víceméně jistý, že řada jeho nových spolužáků stejně umí sotva číst.

Slyšel, že mnoho z mladistvých delikventů je prakticky negramotných, a také věděl, že ne jeden z jeho nových spolužáků patří právě k těmto lidem. Soudy je sem poslaly buď z podobných důvodů jako jeho, nebo proto, že jejich schopnosti „nevyhovovaly“ požadavkům běžných škol. Když tenhle fakt objevil, připadalo mu to zprvu neuvěřitelné, ale teď všechno viděl

v reálu, dělo se to přímo před jeho očima. Skutečnost mu připadala nemálo děšivá.

Učitel jen zřídka napsal něco na bílou tabuli, ovšem Cadeovi neušlo, že na ploše zůstávají stále viditelné matné obrysy pěti či šesti detailů z mužské anatomie, které tam někdo načmáral permanentním popisovačem.

Protože Cade neměl nic lepšího na práci, začal zvolna číst učebnici, a vzal to od první stránky, aby skončil až u té poslední, a řešil i cvičení a otázky, které učebnice obsahovala. Nebylo nikoho, kdo by jej za vynaložené úsilí oznámkoval, a tak na konci hodiny vždycky zmačkal papír s výsledky a zahodil ho. Stejně to dělal i s knihami obsahujícími látku dalších předmětů, ale v učebnici historie už dorazil k posledním stránkám.

Dějepis patřil od počátku k jeho oblíbeným předmětům, převážně proto, že jeho otec byl univerzitním profesorem historie. A právě skvělé známky z výuky dějin se především zasloužily o to, že mu nabídli stipendium, aby mohl nastoupit do soukromé školy.

Přestože dostával stipendium, rodiče měli velké starosti s tím, aby zvládli doplatit vysoké školné. Avšak pokaždé, když Cade přijel na víkend domů, zářili samou pýchou. Tedy až do té nešťastné události.

Cade zrovna končil esej na téma dopadů velké krize na mezinárodní politiku, když si přímo před ním někdo odkašlal. Zvedl hlavu a nudu okamžitě vystřídal nával paniky a strachem se mu sevřely vnitřnosti.

Před jeho lavicí stál pan Daniels a natahoval k němu ruku. Učitel byl obrovský, vousatý a nosil brýle, které jako by si koupil na setkání příznivců Harryho Pottera.

„Tohle není žádné osobní volno, Cartere,“ zavrčel Daniels a poklepal špičkou boty do podlahy. „Čeká se od tebe, že budeš dávat pozor. Přestaň si čmárat a dej to sem.“

Cade rychle zmačkal papír a podal ho učiteli.

„Omlouvám se, milostpane,“ vyhrkl a někteří ze žáků se zamáli. Učitelům tady nikdo neříkal „milostpane“.

„Tak co, podíváme se na Carterovo umělecké dílo?“ řekl Daniels a rázoval zpět na stupínek.

Cade cítil, jak se mu na čele hromadí krůpěje potu.

„Ne, prosím,“ zašeptal.

Ale Daniels už na katedře rovnal zmuchlaný list papíru. Chvilí na něj hleděl a kluci v první řadě natahovali krky, aby viděli, co je na papíře.

„Tohle je...“, spustil Daniels, ale pak se zamračil.

Překvapeně pohlédl na Cadea a potom papír zase zmuchlal a rychle hodil do koše.

„Dopis domů,“ dořekl učitel a zavrtěl hlavou. „Co kdyby sis to nechal až na osobní volno, Cartere?“

„Ano... pane Danielsi,“ odpověděl Cade a sklopil hlavu.

Několik dalších minut zůstal tak a upíral oči přímo před sebe. Nevšiml si zvědavých pohledů žáků kolem sebe.

Když zazvonil zvonek na konci hodiny, přineslo mu to čirou a ryzí úlevu. Cade se srovnal s ostatními do řady na chodbě před učebnou. Učitelé štěkali příkazy, ale teď už věděl, jak to tady chodí. Zařadil se do sevřeného zástupu po třech studentech a na povel se dal s ostatními na pochod.

Tímhle způsobem se vždycky přesunovali z učebny na učebnu. Tentokrát odešli do společenské místnosti, kde se kolem stolů tísnila spousta hlučných chlapců, kteří se dívali na televizi. Také tam stál stolní fotbal a na stěně viselo několik poliček se starými komiksy.

Cade se tady však nikdy dlouho nezdržel. Společenská místnost představovala svého druhu minové pole, kde stačil jeden špatný pohyb k tomu, aby si člověk vysloužil nevraživost některého z ostatních chlapců a potažmo i jeho kamarádů. Obvykle se uchyloval do knihovny, kde nacházel mnohem větší klid. Pokud si mohl vybrat mezi strachem a nudou, vždycky si vybral to druhé.

„No tak, kluci, koukneme se na to, co psal Cade v dopise domů mámě, ne?“ ozvala se hlasitá výzva.

Cade se zděšeně otočil a viděl, že Finch mává ve vzduchu jeho esejem. Vedle něho se klátil Krocan a posměšným pohledem prasečích oček jako by chtěl Cadea vyprovokovat.

Finch očividně vytáhl papír z odpadkového koše ve třídě. Kolem něho už se shlukla skupinka rozesmátých kluků, aby si poslechli, co je na papíře napsáno.

Cade se sebral a odcházel ve chvíli, kdy Finch urovnal papír a odkašlal si, přičemž se k němu přidávali další rozesmátí chlapci, aby si ho poslechli.

„Milá maminko,“ spustil Finch nadsazeně dětským tónem, ještě než zaměřil oči na list papíru. „Zhroucení burzy cenných papírů o Černém pátku v roce 1929 vedlo k celosvětovému...“

Zmateně zmlkl. Celá společenská místnost ztichla a Cade se v obavách ošil.

„No moment,“ zahučel Finch a poškrábal se ve vlasech. „Tys tohle napsal... pro zábavu?“

Cade hmátl po papíru, ale Finch ho zvedl nad hlavu.

„Jen jsem se trochu učil,“ opáčil Cade. „Jako všichni ostatní.“

„Kdepak, vůbec ne jako ostatní,“ namítl Finch a zvedl papír ještě výš, aby k němu Cade nemohl doskočit. „Je vyloučený, že bys někoho z nás viděl psát takovýhle blbosti, ty zbohatlickej kluku.“

Přihlížející chlapci se rozesmáli a Cade sebou trhl. Jeho rodiče *nikdy* nebyli bohatí.

„Dobře jsem si všiml, jak se nám vyhejbáš, ty arogantní fracku. Myslíš si, že seš něco lepšího než my, Apu?“

Cade couvl a smířlivě zvedl dlaně.

„Já se jen... jen se snažím obstát, stejně jako všichni ostatní,“ řekl.

„Jen si ho poslechněte. Prej ‚obstát‘, jo?“ Finch promluvil pompézním britským přízvukem, i když Cade takhle nikdy nemluvil. „Proč tě sem asi tvoji rodiče poslali, zapomněl sis uklidit pokoj?“

„Kdepak, člověče, zapomněl posekat trávník,“ ozval se Krocan. Několik hochů kolem se zasmálo.

„Jsem tady pro krádež s velkou škodou,“ odsekl Cade.

To je umlčelo, ale zároveň si uvědomil, že se tím dopustil chyby.

„No jo,“ vyprskl jeden z chlapců s těstovitou tváří. „Pán si myslí, že je nějaký gangster nebo co.“

„Tak bacha, kluci,“ zachechtal se Finch. „Tuhle Apu je král všech mafiánů.“

„Jo, král Apu,“ vykřikl někdo.

„Pokloňte se jeho veličenstvu,“ řekl další a předvedl přemrštěnou úklonu.

Také Finch se uklonil, a přitom pustil esej z prstů a papír se snesl na podlahu. Cade couval, drmolil námitky a vrtěl hlavou. Nakonec se Finch otočil jinam, protože ho zaujal jakýsi křik z druhé strany místnosti. Zrovna na něho přišla řada, aby nastoupil k zápasu u stolního fotbalu. Také žáci shromáždění kolem něho se začali rozcházet, protože odpolední zábava zřejmě skončila.

Cade bojoval s trpkými slzami, které se mu tlačily do očí, a pátral po nějakém místě, kde by našel útočiště. Odejít nemohl – valná část čumilů se teď opírala o stěnu hned u dveří. Ještě však zbývala jiná možnost. U jedné zdi stála řádka odrbaných křesílek. Obyčejně bývala všechna obsazená, ale dnes byla většinou volná, snad kvůli chlapci, který seděl na jednom z nich a četl nějaký časopis.

Eric. Jídal sám, s nikým nemluvil, neotevřel pusy, ani když měli osobní volno. Na každého, kdo se k němu přiblížil, se jenom zamračil, a tak se mu každý raději vyhnul.

Byl to koneckonců skutečný obr, v tělocvičně zdvihal pořádné činky a byl o půl hlavy vyšší než Cade s jeho sto dvaasedmdesáti centimetry. Nikdo nestál o to dostat se s ním do nějakého sporu.

V té chvíli to bylo Cadeovi jedno. Žuchl sebou do křesílka, které bylo od Erika co nejdál. Jenže tentokrát se na něho velký chlapec nezamračil, ale podíval se na něho docela klidně. Neměl snad v očích náznak sympatií? Než si to stačil Cade přebrat, vrátil se Eric zase k rozečtenému časopisu.

Cadeovi se ulevilo, že silného spolužáka ničím nenaštval, ale i tak se mu ruce třásly rozčilením. Král Apu. Jeho nová přezdívka.

Někdo mu poklepal na rameno. Cade zdvihl hlavu a připravoval se na další sprchu urážek, ale místo toho před sebou uviděl nevelkého zavalitého chlapce s brýlemi tak silnými, že to vypadalo, jako by měl v obroučkách vsazená dna láhví od sodovky. Díky tomu dostal přezdívku Spex, pod kterou ho Cade znal, i když věděl, že učitelé ho oslovují jménem Carlos. Natáhl ruku a v ní držel nešťastný esej.

Cade si od něho papír vzal a nacpal si ho do kapsy.

„Díky,“ zamumlal.

Spex se posadil vedle něho. Dokonce i knihovník chlapce oslovoval jeho přezdívkou, a Cade ho často vídal, jak čte stále jenom jednu knížku: *Guinnessovu knihu světových rekordů*.

Zajímalo ho, proč asi za ním tenhle cvalík přišel. Po tom, co se stalo před chvílí, určitě nikdo z ostatních nestál o to, aby ho s ním viděli pohromadě. Jenže už měl příležitost vidět Finche, jak Spexe také uráží a napadá.

„Ty jsi tady opravdu kvůli velké krádeži?“ zeptal se Spex.

„No jo,“ přikývl Cade. „To ale neznamená, že jsem ji taky udělal.“

Spex zamyšleně přikývl. Cade se chvíli rozmýšlel, ale pak sebral odvahu, aby promluvil.

„Můj spolubydlící na pokoji ukradl deset notebooků z naší školy. Musel je nejspíš schovat pod mou postel, protože se tam našly, když ve škole prováděli prohlídku pokojů. A rovnou na mě zavolali policii.“

„A řekls jim, že tys ty počítače neukradl?“ zeptal se Spex.

„Jistě, řekl. Jenže můj spolubydlící pochází z velice bohaté rodiny, víš? Škola od nich dostává velké finanční dary. Proč by takový kluk kradl notebooky? On žádné peníze nepotřeboval. Ale já? Chudý trouba, který se tam dostal jen díky stipendiu? Taky mě okamžitě vyhodili.“

„To je příšerné, člověče,“ pokýval Spex hlavou.